

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

CƯỖNG LẠI DUYÊN TRỜI

Ngày qua ngày ThúyUyên về «nhà» chồng đã được một tháng. Người chồng quái dị ấy vẫn còn là con «người vô hình» đối với nàng, ngoại trừ đêm đêm nghe tiếng đàn thanh thót từ lầu cao vọng xuống.

Ngày nào nàng cũng xuống bếp phụ việc nấu nướng. Trên nguyên tắc mỗi cô gái đứng ra làm chủ bếp ba ngày và cứ tuần tự thay phiên làm các món ăn đặc biệt của mình để phụng sự chủ nhân.

Thường thường chủ nhân chỉ ăn buổi sáng «lót lòng» và buổi chiều. Buổi trưa không hiểu người ấy làm gì và ăn ở đâu?

Hôm ấy là ngày ThúyUyên phải làm chủ bếp. Nàng phải dậy sớm vì chủ nhân vào triều rất sớm. Nàng phân vân không biết phải làm món gì? Các cô Tầu bao giờ cũng đem hết tài ba làm các món cao lương mỹ vị ngay từ bữa ăn sáng cho chủ nhân thưởng thức. Nhưng dường như chủ nhân ăn rất ít? Có hôm còn cho tên gia đồng mang trả xuống chê mận, lạt, dầu mỡ... lắm điều!

Nàng nào bị chê, sợ hãi khóc sụt mướt. Thật buồn cười, mà cũng thật tội nghiệp!

ThúyUyên từ nhỏ vốn được song thân cưng chiều nên có tánh bướng bỉnh, hay bất bình chuyện thiên hạ. Mỗi lần tên gia đồng mang lời chê bai của chủ nhân, nàng tức lắm. Nghĩ bụng:

«— Tôi phiên ta, ta cho người ăn cơm với muối, hoặc ta sẽ lấy đá nấu cho người ăn v.v... »

Vì nàng không có chủ đích lấy lòng «chủ nhân» nên cóc thềm tính trước món cao lương nào phải làm khi tới lượt mình.

Nàng nghĩ:

«— Ta cứ làm khác đời, để người ức quá phải «vờ» ta lên xem mặt. Chùng ấy ta với người tranh đấu trên chiến trường khác!»

Buổi sáng hôm đó nàng loay hoay mãi vẫn chưa tìm ra món ăn quái lạ nhất để làm, bỗng sực nhớ:

«— Tụi Chệt hay ăn hủ tiếu, hoặc mì, hoặc bánh bao buổi sáng, chớ làm gì biết ăn phở? Ta nấu phở cho hắn làm tưởng là «hủ tiếu kỳ quái», ăn không được chơi!»

Nghĩ là làm! Nàng nấu một tô phở thịt bò tái, rau thơm hành ớt bỏ lên đầy nhóc... giao cho mụ gia nhân mang lên.

Lúc ấy bọn con gái Tàu đứng xúm xít coi nàng nấu, tưởng nàng nấu hủ tiếu mà không biết làm, bỏ loạn xạ các thứ, nên chúng cười ồ.

Bà quản gia và mụ gia nhân đều tức cười, nhưng mụ vẫn mang lên cho chủ.

Một chốc sau tên gia đồng mang mâm không trở xuống, tô phở sạch bóc không còn một chút xíu thừa! Cả bọn con gái

trên trời nhìn nhau, nhất là bà quản gia và mụ gia nhân thì kinh ngạc hơn ai hết.

Đám con gái lấy làm lạ, bảo Thúy Uyên nấu cho chúng ăn thử. Có cô ăn khen ngon, có cô phun phèo phèo...

Thúy Uyên khoan khoái trong bụng, song ngoài mặt làm tĩnh. Nàng nghĩ: «Có lẽ hẳn ăn được món ăn lạ miệng nên mới thấy ngon «sựt» hết».

Buổi chiều nàng cho hẳn ăn canh chua tôm nấu với thơm và một đĩa cá long-tong kho quéo, có cả chén nước mắm ớt, ăn với cơm trắng.

Đương nhiên ở xứ này làm gì có nước mắm? Nàng phải lấy nước muối pha chanh đường ớt tỏi, nêm vừa ăn, cũng tạm ngon.

Vừa làm Thúy Uyên vừa nghĩ:

— Thằng Chệt này biết ăn phở, thật là lạ! Vậy ta cho người ăn thử nước mắm xem người ăn được không? Và chẳng món canh chua mà chấm «xì dầu» thì chẳng đúng điệu tí nào!

Mâm cơm đưa đi... Nàng khoan khoái chờ kết quả. Tự nhủ:

«— Ta không thèm cho người ăn cao lương mỹ vị làm gì cho cực thân nấu nướng! Cho người ăn món bình dân nhất nước ta, cho biết xứ AnNam thứ rẻ tiền hạng bét cũng ngon lành!»

Các cô gái Tàu lần đầu tiên thấy nàng nấu món ăn kỳ lạ, mà các nàng chưa hề thấy, chưa hề ăn, nên ai cũng nôn nao xem phản ứng của chủ nhân.

Bất thành linh tên gia đồng từ lầu trên chạy xuống nhà bếp vừa thở vừa nói:

— Ai làm bếp bữa nay lên gặp chủ nhân gấp.

Mọi người thấy tên gia đồng chạy xuống ngay khi mâm cơm vừa đưa lên thì đoán chủ nhân chưa ăn, mà gọi Thúy Uyên lên tất chẳng phải được khen, nên ai ai cũng nhìn nàng với cái nhìn thương hại.

Một cô nói:

— Tội nghiệp chị ấy là ái nữ của Dương đại quan, chưa từng nấu nướng, thì làm sao biết làm các món ăn?

Cô khác lại nói:

— Đáng lý chị ấy phải được xem như vị phu nhân chính thức không phải làm việc như bọn mình!

Thiên hạ bàn tán... Thiên hạ xì xào...

ThúyUyên bình tĩnh theo chân tên gia đồng, vừa đi vừa nghĩ:

«— Có khi tên này thấy món ăn chiều nay khác lạ, ngỡ ta bỏ thuốc độc không dám ăn, nên gọi ta lên để tra hỏi chẳng?»

Dù sao nàng đâu ngán sợ hấn? Hấn gọi nàng lên là đúng mưu định của nàng.

Một tháng qua nàng nóng lòng muốn gặp mặt hấn để xem bọn con gái ở đây phóng đại cỡ nào? Vả chẳng đã xem hấn là kẻ thù phải trừ khử, mà nàng lúc nào cũng ở vào thế thụ động thì biết bao giờ mới có cơ hội ra tay?

Bữa nay dù được khen hay bị chê về món ăn cũng không là điều quan trọng. Việc quan trọng là nàng cùng hắn đối diện. Nàng quyết không «khớp» trước hắn như bọn con gái Tàu, để hắn hết kiêu hãnh.

Khi sợi dây xích chân ngang tầng lầu trên được tên gia đồng gỡ ra để nàng bước qua, Thúy Uyên thông thả leo lên mấy bậc thang...

Tên gia đồng đi lướt qua mặt nàng để dẫn đường. Tầng lầu trên rộng mênh mông mà một mình hắn ở, nên các phòng phải to lớn.

Qua khỏi hành lang vừa quẹo trái tới ngay gian phòng trang hoàng khá đẹp, không thua gì ở khách sảnh tầng dưới.

Nhà này đi đâu cũng thấy tranh. Nàng đã xem nhiều và đồng ý: «hắn là bậc kỳ tài trong ngành hội họa».

Cũng như các nơi khác, phòng này cũng lót thảm. Có bốn chiếc ghế bành chạm sa cừ bọc nệm, đặt quanh chiếc bàn thấp nhỏ bằng ngọc thạch. Góc đằng kia là chiếc bàn ăn bằng gỗ với bốn cái ghế.

Nàng nghĩ:

«— Nơi đây là phòng ăn của hắn, vì mâm canh chua cá kho quéo còn để trên bàn, mà bây giờ có lẽ nguội lạnh lắm rồi!».

Hắn đứng tần ngần bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài trời, tay chấp sau đít, lưng quay về phía nàng...

Chiếc áo lụa trắng tay rộng, với đai thắt lưng màu xám trông thật thanh nhã, nhưng phải nói phần thanh nhã ấy từ thân người hắn thoát ra, bởi một hình hài vừa vặn cao đẹp,

không hùng vĩ như hạng võ tướng, cũng không gầy còm ốm yếu như hạng nho sĩ.

Có thể ví hấn như một bức tượng người thật đẹp do bàn tay của nghệ sĩ nặn ra!

Hấn đứng bất động thật lâu, làm như không biết có sự hiện diện của nàng trong phòng? Mặc dù tên gia đồng khi hướng dẫn nàng vào có lên tiếng ngay.

ThúyUyên cũng đứng im ru quan sát hấn... Nàng nhất định không lên tiếng trước, chờ xem bao giờ hấn chịu nói?

Rốt cuộc rồi hấn cũng thua nàng! Hấn lên tiếng:

— Nàng chính thật là ái nữ của Dương đại quan đó à?

Chắc chắn mẹ gia nhân khi mang mâm cơm lên đã nói rõ ai nầu, nên hấn chưa quay mặt lại đã biết là nàng!

Nhưng ThúyUyên không vội trả lời. Nàng nói thầm:

«— Nếu mi muốn hỏi chuyện ta, thì quay mặt nhìn ta mà nói, chứ cái kiêu vô lễ xây lưng như vậy ta nhất định không đàm thoại với mi».

Không nghe nàng đáp, hấn lập lại lần thứ hai:

— Dương tiểu thư chính thật là ái nữ của quan Đại Học Sĩ?

Giọng nói của hấn tuy có đậm ấm và êm dịu, nhưng thái độ khinh người của hấn làm ThúyUyên bực tức không chịu đựng được, quay lưng bỏ đi...

Ra ngoài hành lang nàng vừa đi, vừa nghĩ:

«— Hấn nghi ngờ ta không phải là con gái của Dương SĩKỳ nên vặn hỏi mãi! Vì sao hấn có nghi ngờ đó? Vì thức ăn khác lạ chẳng?»

Chợt có tiếng chân bước gấp sau lưng nàng và tiếng hấn gọi giật lại:

— Dương tiểu thư, hãy dừng bước! Tôi muốn nói chuyện với cô.

Nàng giả tuồng như không nghe, chân bước đều đều... Hấn chạy theo nắm cánh tay nàng giữ lại. Thúy Uyên quay mặt trừng mắt lườm hấn...

Hấn biến sắc, buông nàng ra. Thúy Uyên ngã lăn xuống nền nhà ngất đi, sau khi gọi ba tiếng:

— TrườngSơn chàng!

Phải! Tên quan Tàu mà ThúyUyên mưu định làm vợ để «hạ thủ» không ai khác hơn là TrườngGiang, mà trước đôi mắt của ThúyUyên là TrườngSơn. Bởi cả hai vốn một hình hài! Mà sự thật con người thề non hẹn biển với nàng năm xưa chính là người này với cái tên TrườngSơn.

Thấy nàng ngất đi, TrườngGiang vội réo tên gia đồng:

— ChuThập! Em bỗng nàng đưa về phòng nàng, mau lên! Bảo nhà bếp đem sâm trà cho nàng uống khi tỉnh dậy.

ChuThập mang ThúyUyên đi rồi TrườngGiang chạy về tư phòng, hai tay ôm đầu rên rĩ:

«— Trời ơi, sao có chuyện oái oăm thế này? Con gái của DươngSĩKỳ sao lại là ThúyUyên, chị dâu của ta? Trời ơi, ta làm lễ bái Thiên, bái Địa với cô gái Tàu cốt để mua vui trả thù bọn chúng, nè đâu nhằm vào người yêu của gia huynh ta!»

«Giờ đây biết ăn nói làm sao khi nàng tỉnh dậy? Biết giải thích thế nào cho nàng hiểu? Vả chẳng ta đang đội lớp tên quan Tàu chính cống trên xứ này, không một ai biết rõ nguồn gốc. Nếu nói cho ThúyUyên biết, đàn bà con gái hơi hợt vô tâm, nhỡ ta bị bại lộ thân thế, lão hoàng đế giết ta không nói làm gì, mà cả chị dâu cũng không toàn mạng, nhất là công cuộc phục quốc làm sao thực hiện?»

Chàng ôm đầu rên rỉ một hồi ngẩng mặt lên, cương quyết nhủ với mình:

«— Không! Ta không thể nào làm lỡ dở mưu định của ta đối với cuộc phục hưng của tổ quốc. Hiện tại đất nước hoàn toàn lệ thuộc ngoại bang, việc giải phóng vô cùng cam go và trọng đại. Ta không thể để lộ bí mật về ta, dù người ấy là ThúyUyên, chị dâu của ta!»

Khi xưa ta đã đóng vai trò gia huynh ta trước mặt nàng. Giờ ta cũng phải đóng vai trò tên quan Tàu họ Đoàn trước mặt nàng. Chỉ có điều khó khăn: «Hiện tại trên pháp lý nàng là vợ ta, ta phải đối xử sao đây?»

Chàng bỗng nhớ đến lời hò hẹn trăm năm với ThúyUyên tám năm về trước nơi tư phòng của nàng...

Lúc ấy chàng vì thương anh mà thề thốt trao đổi kỷ vật với nàng cho cuộc hứa hôn được suông sẻ. Bỗng dưng giờ đây thêm một lần nữa chàng tuyên thệ với trời đất kết tình phu thê với nàng. Phải chăng duyên nợ của cả hai trời đã định sẵn, mới xui khiến cho chàng hai lần kết ước?

Duyên trời đã định như thế, làm sao cưỡng lại? Nhưng...

«Nếu chàng còn mong có ngày gặp lại thân quyến, còn mong gặp lại gia huynh, thì không thể nào chung sống với ThúyUyên ! Cả hai không thể làm chồng vợ!»

«Duyên nợ này chàng quyết cưỡng lại mệnh trời!»

«Vả chẳng, trái tim chàng đã dâng trọn cho HuỳnhNhu, chàng không thể kết tình với ai khác, ngoài HuỳnhNhu!»

Lòng đã quyết như thế, chàng bình tĩnh trở lại phòng ăn, ăn mâm cơm với canh chua và cá kho quéo của ThúyUyên nấu.

Cơm canh đã nguội lạnh từ lâu, song chàng ăn vẫn nghe ngon, vì chín năm rồi xa xứ chưa được ăn lại những món ăn thuần túy của quê hương.

Tô phở của Thúy Uyên sáng này làm chàng chấn động tâm thần, không hiểu do đâu một nàng Trung quốc biết nấu món ăn đặc biệt của AnNam?

Chàng vào làm việc trong nội các, trọn ngày thắc mắc không hiểu cô gái Tàu nấu tô phở sáng này có đúng thật là ái nữ của DươngSĩKỳ, hay chỉ là một người giả mạo? Mà người giả mạo phải là cô gái AnNam mới rành vụ nấu phở.

Chàng nhớ «TrươngPhụ bắt về đúng 44 cô gái AnNam đưa hết vào cung làm nô tỳ cho lão hoàng đế. Làm gì còn một cô AnNam lạc lõng bên ngoài?»

Sở dĩ chàng biết chắc chắn như vậy, vì chàng có đọc «báo cáo» của TrươngPhụ. Hẳn từ AnNam chiến thắng trở về có đem theo 44 cô gái tuyển chọn trong hàng gái đẹp nhất nước AnNam để dâng cho Vua.

Đương nhiên việc TrươngPhụ chận bớt 2 cô đem dâng cho các quan có thể lực trong triều để «bộ đít», làm gì có báo cáo?

Và cũng vì hẳn xa nhà nhiều năm nên không hay hiện người được lão hoàng-đế tin dùng và trọng vọng là Long-Đồ

Đại-Học-Sĩ ĐoànHoàiNam. Chứ như nếu hấn biết trước thì hấn đã dành sẵn cho chàng một cô!

Hôm ấy TrườngGiang hồi hộp đọc bản danh sách tên các cô gái TrươngPhụ mang về. Chàng không thấy tên vị hôn thê của mình là HuỳnhNhu và vị hôn thê của gia huynh là Thúy Uyên tâm thần mới an định trở lại.

Tuy nhiên trong lòng chàng vô cùng oán hận quân Tàu đã xâm lăng nước mình, lại còn bắt đàn bà con gái AnNam đem về xứ. Vì vậy chàng tức giận thu nhận lũ con quan Tàu về nhà chàng cho họ làm «tôi mọi» cho bỏ ghét!

Ngày nay chàng ở vào địa vị và quyền uy mạnh nhất triều đình Trung-Quốc cũng do sự may mắn tình cờ...

Bảy năm về trước thái giám TrịnhHòa đi sứ sang MãLai trên đường về ghé đảo HảiNam được TrườngGiang cứu khỏi cái chết vì trúng thực. Hấn cảm ơn cứu tử nên đưa chàng về NamKinh giới thiệu tài năng với Minh Thành-Tổ.

Lão hoàng đế nhận thấy chàng văn chương lỗi lạc nên thu nhận vào viện Hàn-Lâm. Chẳng bao lâu cả triều đình từ vua đến quan ai cũng khâm phục tài cao trí rộng của chàng và xem chàng như một học giả uyên thâm nhất nước thời bấy giờ. Nhà vua bèn thăng chức cho chàng làmThượng-Thư Bộ Lại, nhân vị quan này về hưu.

Rồi một hôm bà quý phi VươngNgọcThúy, là người được nhà vua sủng ái nhất, đau nặng. Các quan Thái y trong triều chữa hoài không khỏi. Minh đế mới sực nhớ tới TrườngGiang biết nghề thầy thuốc, đã từng cứu thái-giám TrịnhHòa khỏi chết, nên triệu chàng vào cung trị bệnh cho Vương quý phi.

Sau khi uống vài thang thuốc do chàng biên toa, bệnh Vương quý-phi thuyên giảm và ít lâu thì dứt. Chẳng dè khi dứt bệnh nọ, Vương quý-phi xây qua bệnh «tương tư» ông thầy thuốc «đẹp trai chưa vợ».

Để mua chuộc trái tim của chàng, bà bảo vua ra lệnh cho Công-bộ Thị-lang KếTrương¹ xây cho chàng một tòa dinh thự theo ý riêng của chàng, vừa tân kỳ lộng lẫy, vừa tiện nghi nhất thành NamKinh, để gọi là đền ơn chữa bệnh. (*Lúc TrườngGiang theo TrịnhHòa về kinh phải ở chung với Trịnh Cư, là anh em chú bác với TrịnhHòa hiện làm Lễ-bộ Thị Lang tại triều. Mãi đến khi chàng giữ chức Thượng-Thư bộ Lại mới có chỗ ở riêng do lão Thượng-thư LưuCương về hưu để lại. Tòa nhà này xây cất nhiều năm, đã cũ kỹ lắm, nên Vương quý-phi mới bảo vua tặng nhà mới*).

Minh ThànhTổ năm ấy đã ngoài 60, mà bà quý-phi chỉ mới 25, nên ông ta rất yêu chiều «ái khanh» của ông ta. Đương nhiên ông ta phải yêu chiều trọng đãi TrườngGiang. Vì ngoài tài văn học, chàng còn là một thầy thuốc giỏi, cứu «người đẹp» của ông thoát chết.

Sau vụ này chàng còn được vua phong là Long-Đồ Đại Học-Sĩ, trông coi nội các phụ với DươngSĩKỳ, kiêm nhiệm Hàn-Lâm viện.

Vì từ đời Minh TháiTổ đã bãi chức Thừa-tướng, nên Minh ThànhTổ không lập lại quan bậc này, nhưng quyền hành của DươngSĩKỳ và TrườngGiang gần như quyền của Tả, Hữu thừa-tướng vậy!

¹ KếTrương hiệu LỗBan (lấy tên người thợ mộc nổi tiếng thời Xuân-Thu) là một kiến trúc sư đại tài. Tất cả cung điện trong nội cung và lăng tẩm đời Minh ThànhTổ và TuyênTôn ở NamKinh đều do ông xây cất.

Triều đình chia rất nhiều phe. Thế lực khá mạnh là các hoạn quan (quan thái-giám). Trường Giang vốn do thái-giám Trịnh Hòa tiến cử, nên phe này² cũng muốn níu kéo chàng. Hai, ba phe khác cũng muốn níu kéo chàng, nên xúm nhau dâng con. Mới đầu chàng từ chối, vì vốn dĩ không thuộc phường háo sắc đa dâm, chàng đã có người yêu là Huỳnh Như nên không muốn dan díu với cô gái nào khác.

Nào ngờ Trương Phụ từ An Nam trở về, chàng biết được nhà Hậu Trần bị tiêu diệt, nước Nam hoàn toàn bị người Tàu đô hộ, chàng đau đớn khôn khổ. Thêm vào đó, khi biết vụ đàn bà con gái An Nam bị Trương Phụ bắt về đem dâng nạp lão hoàng-đế, chàng tức giận mới đổi ý thu nhận đám con quan Tàu, bắt hầu hạ cơm nước và giam lỏng trong nhà không khác gì cung cấm.

Các cô gái vì mơ ước được chàng cho làm vợ, nên râm rập vâng theo lệnh chàng, không than van hay chống đối chi hết!

Bữa trước Dương Sĩ Kỳ cậy Hình-Bộ Thượng-Thư Trịnh Ngô Công dụ tình ý chàng, lại cũng vụ muốn dâng con gái! Dĩ nhiên Dương Sĩ Kỳ quyền hành đứng đầu nội các, lẽ đâu đưa con cho chàng làm thê thiếp? Vì vậy, nếu chàng chấp thuận thì phải cử hành lễ cưới hẳn hoi.

Thật ra mới đầu chàng cũng từ chối, sau nghĩ lại:

«Lão muốn ta cưới con gái lão thì ta cưới. Còn việc ta yêu thương cho làm vợ hay không là quyền của ta! Bọn chúng làm khổ dân ta, vậy ta cũng nên làm khổ con gái chúng, mới thỏa dạ!»

² Các hoạn quan vì có công giúp Thành Tổ giết ngôi của cháu là Huệ Đế, nên vua cho nhiều quyền hành, thế lực rất mạnh.

Vì nghĩ như thế nên chàng mới chịu cưới ái nữ Dương Sĩ Kỳ!

Vả chẳng, chàng nghĩ lão cũng ở vào thế mạnh trong triều, quyền hành sau lưng lão hoàng đế, chàng nắm giữ con gái lão, cũng như nắm giữ linh hồn lão vậy!

Từ hôm rước Dương tiểu thư về nhà, chàng không buồn xem mặt. Hôm lễ cưới nàng che mạng, nên chàng đâu có thấy dung mạo ra sao? Để rồi hôm nay chàng đối diện với chị dâu trong hoàn cảnh hết sức ngỡ ngàng!

Chàng tự hỏi:

«Vì sao Thúy Uyên lọt vào tay họ Dương? Phải chăng Trương Phụ dâng cho?»

Việc này chàng phải dò hỏi Thúy Uyên cho rõ ngọn ngành.

Dù sao hiện tại thì...

— Thừa tiên sinh. Dương tiểu thư khóc lóc thảm thiết và nói những lời không ai hiểu nổi. Bà quản gia nói tiểu thư bị sốt nặng. Tiên sinh định thế nào?

Chu Thập vẫn quen gọi Trường Giang là tiên sinh như hồi ở Nam Liêm, đảo Hải Nam.

Nghe Chu Thập nói Thúy Uyên bị sốt, chàng vội vã đứng lên đi theo Chu Thập xuống nhà dưới.

Chàng vừa trờ tới cửa phòng nàng, đã nghe tiếng Thúy Uyên vừa khóc vừa nói bằng tiếng An Nam:

«— Trời ơi, hắn là ai? Tên Tàu ấy là ai? Tại sao hắn có bộ mặt và hình hài của chàng?»

Tiếng của bà quản gia:

— Dương cô nương! Tỉnh dậy Dương cô nương! Cô nói lời mê sảng, tôi không hiểu gì! Cô muốn tôi trình với chủ nhân tôi thế nào?

TrườngGiang nghe qua, tim đau nhói!

Chàng nghĩ, Thúy Uyên bị chấn động tâm thần vì cuộc chạm mặt với chàng khi nãy, chớ không phải cảm sốt chi. Vì nàng nói tiếng AnNam bọn này không hiểu nên tưởng nàng mê sảng nói bậy.

Chàng bước vào phòng, ra dấu bảo bà quản gia đi ra ngoài. ThúyUyên vẫn nằm úp mặt xuống gối khóc thút thít... TrườngGiang cố giữ giọng nói tự nhiên bằng tiếng Trung Hoa:

— Dương tiểu-thư! Tôi xin lỗi khi nãy có xúc phạm đến tiểu-thư. Tôi hứa từ nay tôi sẽ không để... tiểu-thư buồn lòng nữa. Tiểu-thư là con quan đại thần đứng đầu triều đình thì... trong nhà này tiểu-thư phải được đối đãi đặc biệt. Tôi... tôi sẽ cất đặt gia nhân hầu hạ tiểu-thư...

Đang khóc chợt nghe tiếng TrườngGiang, ThúyUyên càng khóc tức tưởi hơn!

«Trời ơi, giọng nói này... hình hài đó... mà lại là một tên quan Tàu! Bảo nàng không khốn khổ sao được?»

Nàng nghe hấn nói lời dịu ngọt tử tế với mình nên ngồi dậy, bắt gặp đôi mắt hấn nhìn nàng đầy vẻ xót xa, gợi đến hình ảnh người yêu năm xưa thăm nàng bên giường bệnh... Nàng càng đau khổ ôm mặt khóc như mưa.

TrườngGiang thấy ThúyUyên cứ mãi khóc, không biết dỗ dành ra sao? Chàng thừa biết nàng khóc vì mối tình với

gia huynh, nhưng ở vào hoàn cảnh này chàng không thể nói gì khác hơn là giả vờ an ủi:

— Tiểu-thư đừng khóc nữa! Tôi sẽ không để tiểu thư cực nhọc vì tôi đâu! Chẳng qua bấy lâu nay các nàng ấy nấu hoài các món cao lương, tôi ăn mãi cũng ngán. Nay thấy tiểu thư biến chế mấy món ăn lạ mà tôi chưa hề ăn, thấy ngon quá mới gọi tiểu-thư lên để khen, chớ chẳng phải cố ý làm buồn lòng tiểu-thư đâu! Bắt đầu từ ngày mai tiểu-thư không phải làm gì nữa.

ThúyUyên nghĩ:

«Tên Tàu này không thể nào hiểu nổi uẩn khúc của mình», nên khóc một lúc rồi quệt nước mắt, nói:

— Cám ơn ... đã nói lời tử tế!

Nàng không biết gọi «hắn» bằng gì? Mà cũng không rõ lòng mình đối với hắn hiện giờ ra sao? Thù hận oán ghét hay cảm tình?

TrườngGiang thấy nàng đã nguôi ngoai, không tiện đứng đó lâu, bước ra ngoài sau khi nhún nhủ lần nữa:

— Xin tiểu-thư bỏ qua điều phiến muộn. Kể từ giờ phút này không ai có quyền xúc phạm đến tiểu thư, ngay cả tôi cũng phải hết lòng kính trọng.

Chàng nói rất thành thật và xem nàng như chị dâu của mình.

Câu nói của chàng làm ThúyUyên rơi rơi nước mắt mà không hiểu vì sao?

* * *